

KŐSZEGHY ELEMÉR

(A SZÉLNEK)

*a szélnek nem kell útlevel,
és nem kell az a fellegeknek.
csak int a sors és bárhová
a légben odaseregelenek.*

*a madarak sem várnak rá,
hogy kész legyen egy dokumentum,
oda szállnak, hol beköszön
az épp legkedvesebb momentum.*

*a bogárnak sincs címeres,
jó pénzért kapható papírja,
hová éppen kedve szottyán,
a földre házát beletúrja.*

*a mag sem várja, hogy kikért
úti papírjait kezeljék,
repül, hol életet remél,
fajtájának a szebb jövőjét.*

*paszporttal csak az ember jár,
zárja be testét kalodába,
s lelkesen tapsol, hogy övé
világunk legvakabb világa.*

(ANYÁM A FÖLDÖN A LEGSZEBB)

*anyám a földön a legszebb,
apám a legeslegerősebb.
anyám legjobb és igaz nő,
apám ősmónél is ősebb.*

*anyám a huzattól szenved,
apám a szagokkal harcol,
mindkettő csúnyán köhécsel,
mindkettő simítja arcom.*

*voltak, és nincsen már szépség,
s nincs már a délceg erő sem.
porszemek lettek az énrám
hűen vigyázó esőben.*

*mindketten éltek és haltak,
mi voltunk nekik a minden:
a három erős s szép gyermek,
s titokban biztos az Isten.*

(HIDEG VAN KINT)

*hideg van kint,
rémisztő hideg,
kutakodom emlékeimben,
meleget csak egykor volt iskolám
falai között remélek.
belépek hát.
orromban egyből ágyat vet
a krétapor szaga,
fülemben a nagyszünetek moraja,
számban a forralt tej édes íze.
ujjaimra ismét tintafolt feszül.
hallom a csengőt,
mely folyósóra hív,
s azt is hallom,
mely órákra terel.
és látom a tanáraitam,
szemükkel mosolyognak,*

*kezükkel beszélnek.
és velük látom a világot,
a kémcsövek tömkelegét,
a megoldott feladványokat.
a meg nem oldottakat is.
s hallom, miként szidnak
avagy dicsérnek éppen.
és látom az osztálytársakat,
és látom a sorsukat.
azokét is, kik mára
végleg kijárták az élet iskoláját.
kezüket fogom,
kezemet fogják.
mert félünk.
mert érezzük,
bent egyre fogy a levegő.
ha maradunk,
belefulladunk az álmainkba.
menni kell!
ki a vak és vad világba.
még akkor is, ha sejtjük:
ott meg a dermesztő hideg
ölelhet minket halálra...*